מ ד י נ ה

י ה ו ד י ת

ב ד ר ך

בס"ד, גליון מס' 9 ("מי בא" 201) – ה' כסלו התשפ"ו

"כל מצוותיך אמונה"

המשפט-ההכרזה שבכותרת לקוח כידוע מדברי דוד המלך-החסיד במרכז מזמור "אשרי **תמימי דרך ההולכים** בתורת ה'" (תהלים קיט,פו). כשמדברים על הליכה באמונה תמימה, מיד עולֶה על הלב דמותו של **אברהם** אבינו הראשון, "ראש כל המאמינים" – בו מופיע לראשונה הפועַל "**והאמִן** בה'" (שהוא גם בדיוק אותיות השֵם "**אמונה**") – שהחל דרכו ב**הליכה** (-"**לך לך**"). החל מאברהם עולֶה העולם כולו על "דרך המלך" וממנו מתחילים, לפי חשבון שנות עולם, "שני אלפים **תורה**", לאחר אלפיים שנות תוהו, ואף הוא, כדברי חכמים, "קיים את כל (מצוות) התורה" גם בטרם ניתנה מסיני, כפי ש"לימדוהו כליותיו" מתוך אמונת-אֹמן שבלבו, כי אכן הכל כלול ומתחיל באמונה, שבעצם קדמה לאדם ונטועה בו מטרם היותו, מהוריו שהאמינו בחייו וזרָעוהו – וכפי שהבורא "האמין בעולמו וזרָעו" – ואדם מאמין הוא זה הנענֶה לגרעין האמונה הנטוע בו מראש מקדם, מֵזין אותו (ככתוב בתהלים לז "רעֵה אמונה") ו"ממשיך"-מפעיל אותו בכל מהלכיו.

[וכשהעמיד דוד (במזמור "ה' מי יגור באהלך", תהלים טו) את כל תרי"ג המצוות על אחד עשר כללים (ראו בסוף מסכת מכות), הראשון שבהם הוא "הולך תמים" – זה אברהם, כדברי רבותינו. וכך בחכמת הקבלה האמונה מצויה בראש העליון הלא-נודע שבכתר, "ראש אמָנָה" שממנו משתלשלת כל קומת הספירות עד ל**מלכות**-הארץ שבתחתית שהיא "תכלית הכוונה", כי בה באה הראשית הנעלמת לביטוי מעשי ו"**אֵימון** בשטח", **בנין המלכות** בגימטריא **תרי"ג**].

"אחד היה אברהם" המאמין בה', אך במה באה אמונתו לביטוי? בהליכתו "לפני ה" ובאמונתו במה שה' "מאמין" – בעולם שברא לכבודו ו"הלך עליו" בידיעה ברורה שעתיד להיגלות בו הקדש ה"נעלם", באמונתו התמימה הולך ו"מאמין" אברהם (בלשון הִפעיל) את העולם כולו, וממחיש בעצם הווייתו שה' אחד הוא, "א-להי הארץ" כשם שהוא "א-להי השמים". אברהם הוא "אב המון גויים" וגרעין אמונתו נטוע בכל אדם באשר הוא אדם, אבל אנו היהודים, "גוי אחד בארץ", צאצאיו העיקריים ושומרי בריתו, אמורים להוליך-להוביל את בשורת-אמונת אברהם בה' "א-ל עולם", ללמדה ולהזכירה לגויים הרבים הנוטים ברבות עתים וימים להפרד ולשכוח את המסר האברהמי ולעשות להם תבניות מקובעות בדמותם כצלמם. אכן "אין אמונה בגויים" ו"אין תורה בגויים", אך בדיוק לשם כך מצווים ועומדים אנו **להאמין את הגויים** – ולהאמין שהדבר אפשרי ונוגע ומתבקש להם – ולהטעים אותם מתורתנו, "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים".

ב"עמק המלך" החלה להתגלות באברהם המלכות-דקדושה, המייצגת בשטח את מלכות ה'; בדור ה-14 (כמנין **דוד**) לאברהם, התבססה **מלכות דוד**, התמים בדורו, בעם כולו ובמדינה כולה. אך דוד כילה כוחו במלחמותיו בעמלק (תחת שאול), ולא הורשה לבנות בית קבע לשכינה. המקדש, הוא המקום אשר בו ינתן שלום וממנו תצא תורה לגויים, עתיד להיבנות בידי משיח **בן דוד**, אשר "צדק אזור מתניו ואמונה אזור חלציו" ככתוב, ובאמונתו השלימה, אמונת אברהם, יאמין משיח את העולם כולו וישְבֵּה את לבבו בדרכי שלום ואמת, ובלא שמץ של התבטלות לאורחות הגויים (- מה שהפיל את שלמה, בן-דוד הראשון, בונה המקדש הראשון. ואכמ"ל).

* * *

יתכן מאד שהאיש-משיח מהלך בתוכנו, אך נדירים מאד מבקשי אמונה בחוצות ירושלים (ראו ירמיהו ה,א). הגדולים אינם מאמינים בעצמם ולפיכך גם לא בפשוטי העם (וכפי שנאמר (בלשון חז"ל) למשה בראשית דרכו כשאמר "והן לא יאמינו לי": בָּנַי מאמינים בני מאמינים – אתה אין סופך להאמין!); החרדים אינם מאמינים בדתיים, ואלו ואלו אינם מאמינים בחילונים הקרויים בשם ישראל, וכולם כאחד אינם מאמינים בגויים. כולם כמובן צודקים לפי דרכם, אך שוכחים את אמונת אברהם שעניינה להאמין **את** העולם, להתחסד עם הבורא ולהצדיק את אמונתו בעולמו שברא וזרע בכדי לשמוח במעשיו. כל-עוד לא נתגלה והופיע המשיח-האיש, מצוּוה ועומד כל בר-לבב להפעיל את ניצוץ משיח שבו, הגנוז בכל איש ישראל, שהוא הוא נקודת המקדש השוכנת בתוך כל אחד ואחד (כמדרש הידוע על "ושכנתי **בתוכם**"), ומכוחו לייצר ולצייר ציורי (או תסריטי) גאולה ריאליים כמדת יכולתו, ולדבר בם עם זולתו הקרוב אליו, מבני חוגו, ומן הקרוב לרחוק יותר ויותר (ופעמים שהסדר מתהפך ומסיבות שונות הרחוק מקדים לבוא), וכך להאמין את העולם כולו ולמלא אותו בריח טוב שיעורר את **ה**משיח-האיש, עליו נאמר כי "הריחו ביראת ה'", להתגלות לעין-כל. [ולולא האקטיביות האמונית הזו, עלול חלילה להתרחש תהליך הפוך, בו הנכריוּת הסתמית-התוהית שכוחת הא-ל סוחפת אליה גם את החילוניות היהודית (הקדושה בשרשה –ראו בגליון הקודם), ובהמשך מטמטת ומייאשת גם את גם תופסי התורה מקטנם ועד גדולם, ישמור ה' ויצילנו!].

כפי שלמדנו מתורת רבנו צדוק הכהן, בשני אלפים תוהו הדור המרכזי הוא דור המבול, בחינת "חטאת נעורים"; בשני אלפים תורה הדור המרכזי הוא דור המדבר, בחינת "חסד נעורים"; ובשני אלפים ימות המשיח (כלומר הראויים לביאתו ובהם מתרוצצים-נאבקים התוהו והתורה), דורנו-דור-הגאולה הוא העיקר, ובו יגבר חסד הנעורים על חטאת הנעורים. אמן כן יהי רצון.